

[H. C. Toft.]

venstre skylden for, for det var jo dengang, man holdt basisprisen på foderkorn helt nede på 40 kr. og havde en brødkornspris på 49 kr. eller 47-48 kr. for rugens vedkommende, og det er da klart, at det måtte fremtvinge en stor interesse hos landmændene for at tilså store arealer med brødkorn. Vi fik jo efterhånden regeringen til at gå op til en basispris på 46 kr. og nu sidste år højere op endnu, således at der ikke er en stor forskel mellem den faste brødkornspris og basisprisen på foderkorn i sidste års kornordning. Det er det, der medvirker til, at arealet bliver mindre og avlen bliver mindre. Hvis regeringen på et tidligere tidspunkt havde lyttet til de forslag, som vi og venstre stillede, var man ikke kommet i den situation, som man var i, at brødkornsordningen kom til at koste de mange penge.

Det lovforslag, vi nu har fremsat, er et forslag, hvori brødkornsprisen er sat på niveau med eller endda lidt under basisprisen for foderkorn. Derfor vil en sådan ordning ikke animere til at tilså store arealer med brødkorn, som tidligere brødkornsordninger gjorde, og derfor vil den heller ikke komme til at koste staten så mange penge. Jeg tror, det simpelt hen er en nødvendighed, at vi i udvalget, som jeg regner med bliver nedsat vedrørende dette lovforslag, ser på spørgsmålet, samtidig med at vi behandler landbrugsministerens lovforslag om en belåningsordning. Man er simpelt hen nødt til, hvis man vil hjælpe dem, der omsætter deres egen avl hjemme på ejendommen — og dem er der mange af — og som også er i likviditetsvanskeligheder, at gennemføre det lovforslag, vi her sammen med venstre har fremsat.

Svend Haugaard: Når brødkornsordningen blev forlænget til at gælde i 1965-66, var det ud fra den betragtning, at på det tidspunkt var markerne med brødkorn tilsået, og så ville det være rimeligt at lade loven gælde til næste høst; men det radikale venstre gik imod en yderligere forlængelse, og det standpunkt ønsker vi at fastholde.

Vi er naturligvis forstående over for de økonomisk vanskeligt stillede, som kan være nødt til at sælge avlsafgrøder for at skaffe tilstrækkelig likvid kapital, men hertil har vi jo, som det er blevet fremhævet,

ordningen med høstpantebreve, og vi får nu ordningen med belåning af salgsafgrøder.

Hr. Jens Chr. Christensen og hr. H. C. Toft var ikke tilfredse; de mente ikke, det var tilstrækkeligt, og hr. H. C. Toft ville have, at det skulle være sådan, at man kunne hjælpe alle, også dem, som skulle omsætte egen avl i produktionen derhjemme. Jeg kan da dårligt tænke mig, at hr. H. C. Toft har tænkt sig en ordning, der går ud på, at man efter høst skal sælge det korn, som man har tænkt sig at omsætte hjemme, bare for at få likvid kapital i øjeblikket og så gradvis købe det tilbage igen. Det ville dog være en temmelig urimelig ordning.

Jeg synes, jeg kan trøste både hr. Jens Chr. Christensen og hr. H. C. Toft med, at netop fordi brødkornsordningen er bortfaldet, er der sket en regulering af brødkornsarealerne, således at der er kommet et rimeligt forhold mellem udbud og efterspørgsel. Det vil i høj grad medvirke til, at der ikke bliver så store sæsonudsving, som der hidtil har været, og dermed skulle altså denne side af sagen være i orden. Man ser, at rugarealet er faldet meget, meget stærkt, og vi hørte før, at selv hvedearealet ikke var væsentlig større, end hvad der svarer til dansk forbrug.

Jeg synes, det er helt, helt urimeligt, at man skulle sætte hele det store apparat i gang, som en brødkornsordning vil kræve, af hensyn til nogle ganske enkelte, som kan hjælpes på anden vis. I øvrigt er det en noget ejendommelig form for liberalisme, at man skal blande staten ind på områder, hvor det ikke er stærkt tiltrængt.

Forslagsstillerne har angivet et meget ædelt motiv; jeg må sige, jeg har visse fornemmelser af, at der er andre motiver end det angivne, som kan være hovedmotivet.

Den nye brødkornsordning med stigende priser vil betyde stigende arealer, den vil betyde stigende statsopkøb, og den vil betyde efter en tids forløb stigende statssalg med et meget betydeligt minus, og det ved vi jo at samfundet som helhed kommer til at betale, uden at landbruget får mere end den halve del af det; sådan var det ved de foregående kornordninger, og sådan vil det sikkert blive ved en ny.

Jeg synes, der har været tilstrækkeligt af den slags ordninger i verden; vi kritiserer dem meget ofte, og jeg mener, vi kritiserer